

KOPIENNIK (7) *sb m*

kopiennik (7), [**kopinnik**].

o oraz e prawdopodobnie jasne (tak w kopieniczny).

sg N kopiennik (4). ◇ G kopiennika (1). ◇ pl G kopiennik(o)w (1). ◇ A kopienniki (1).

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVI w.

Żołnierz walczący kopią lub sługa noszący kopię za panem; armiger Vulg (7) : [Hastifer/ qui fert hastam. Kopinnik. Cervus 1540/49.]

kopiennik czyj [w tym: G sb i pron (4), pron poss (1)] (5): Thedy rzekł Saul do kopienniká swego: Wyjmi miecz swoy/ zabiżyze mie [...] Y niechciał go zabić kopiennik iego Leop 1.Reg 31/4, 1.Reg 31/5, 6, 1.Par 11/39.

Przen: Potężny i silny nieprzyjaciel (2) : Porażże poczet kopiennikow/ y mnoftwo możnych bykow y cielcow w narodziech/ áby się poddali w hołd z łztukami srebrá/ rośprofzże narody ktore się kocháią w walkach. BibRadz Ps 67/31; Ná tym miejscu przez kopienniki y byki znarodow rozumie Książęta y łprawce ludzi ktorzy mocą Pańlką będąc pohołodowani będą dáwać dań ktorą Prorok tu zowie łztukami srebra. BibRadz I 308c marg.

Cf KOPIJNIK, 2. KOPNIK

ZZa